

LLIÇÓ 4

15-21 de juliol

Com Déu ens rescata

TARDA DE DISSABTE

Llegeix per a l'estudi d'aquesta setmana: [Ef. 2:1-10](#) ; [ef. 5:14](#) ; [Rom. 5:17](#) ; [ef. 5:6](#) ; [2 Tim. 1:7](#) .

Text de memòria: «Però Déu, essent ric en misericòrdia, a causa del gran amor amb què ens estimava, fins i tot quan estàvem morts en les nostres delits, ens va fer viure juntament amb Crist» ([Efesis 2:4](#) , [5](#)) .

El 14 d'octubre de 1987, Jessica McClure, de divuit mesos, jugava al pati del darrere de la seva tia quan va caure de vint-i-dos peus en un pou abandonat. La seva situació va atreure mitjans de comunicació d'arreu del món a Midland, Texas. Un públic global va veure "Baby Jessica" dormint, plorant, cantant i cridant per la seva mare. Van veure com els treballadors d'emergència baixaven aire fresc pel pou.

Finalment, cinquanta-vuit hores després de la caiguda de Jessica, l'audiència mundial va veure com Jessica s'alliberava de l'envàs del pou de vuit polzades que l'havia atrapat durant més de dos dies. La fotografia guanyadora del premi Pulitzer del fotògraf Scott Shaw va capturar el moment: un cable de rescat divideix en dues les cares preocupades dels rescatadors de Jessica mirant cap avall el paquet embenat al cor del drama, Baby Jessica.

No hi ha res tan apassionant com una bona història de rescat, i Pau, a [Efesis 2:1-10](#) , ens ofereix una visió més propera i personal de la missió de rescat més gran i àmplia de tots els temps: els esforços de Déu per redimir la humanitat. . El drama de la història s'accentua en saber que no som mers espectadors del rescat d'una altra persona, sinó testimonis propis.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte 22 de juliol.

DIUMENGE ↑

16 de juliol

Una vegada mort i enganyat per Satanàs

Llegiu [Efesis 2:1-10](#) . Quina és la idea principal que Pau ens està donant aquí sobre el que Jesús ha fet per nosaltres?

Pau ja ha descrit la salvació donada als cristians ([Ef 1,3-14](#) , [15-23](#)) i ha explicat, breument, la història dels creients a Efes ([Ef 1,13](#)) . A [Efesis 2:1-10](#) , Pau ara explicarà la seva història de conversió amb més detall, amb un enfocament més personal. Ell contrasta la seva existència passada i pecadora ([Ef. 2:1-3](#)) amb les benediccions de la salvació de Déu, que descriu com una participació en la resurrecció, ascensió i exaltació de Crist ([Ef. 2:4-7](#)) i celebra la base d'aquesta salvació en la gràcia i l'obra creadora de Déu ([Ef. 2:8-10](#)).

Aquestes tres seccions del passatge es resumeixen perfectament en les frases d' [Efesis 2:5](#) : (1) "estàvem morts en les nostres faltes"; (2) Déu "ens va fer viure juntament amb Crist"; (3) "Per gràcia has estat salvat" (ESV).

A [Efesis 2:1](#) , [2](#) , Pau subratlla la trista realitat de l'existència prèvia a la conversió de la seva audiència en assenyalar que estaven espiritualment morts, practicant delictes i pecats com a patró de vida habitual ([Efesis 2:1](#)) i que eren dominats. per Satanàs ([Ef. 2:2](#)) . Atès que Pau escriu a persones vives, es refereix a ells com una vegada "morts" en un sentit metafòric (*compareu amb* [Ef. 5:14](#)) . No obstant això, la seva situació era molt real i terrible, ja que una vegada van ser separats de Déu, la Font de la vida (*compareu* [Col. 2:13](#) , [Rom. 5:17](#) , [Rom. 6:23](#)) .

Reflexionant sobre les vides passades dels seus oients, Paul identifica dues forces externes que els dominaven. El primer d'ells és "el curs d'aquest món" ([Efes. 2:2, NKJV](#)) : els costums i el comportament de la societat més àmplia d'Efes que van transformar la vida humana en rebel·lió contra Déu.

Satanàs es descriu de dues maneres com la segona força externa que va dominar la seva existència anterior. Ell és "el príncep del poder de l'aire" ([Efes. 2:2, NKJV](#)) ja que "l'aire" (o "els llocs celestials") s'identifica com la ubicació de poders sobrenaturals, inclosos els malvats (*compareu amb* [Ef. 1:3](#) , [Ef. 3:10](#) , [Ef. 6:12](#)) . A més, és actiu a la terra, ja que és "l'esperit que ara obra en els fills de la desobediència" ([Efes. 2:2, NKJV](#)) .

Què ensenyen aquests versos sobre la realitat de la gran polèmica? Al mateix temps, com podem obtenir consol i esperança en saber que Jesús ha estat victoriós i que ara podem compartir la seva victòria?

DILLUNS ↑

17 de juliol

Una vegada enganyats pels nostres propis desitjos

“Tots nosaltres també vam viure entre ells [els desobedients] alhora, gratificant els desitjos de la nostra carn i seguint els seus desitjos i pensaments. Com la resta, per naturalesa mereixem la ira” ([Efes. 2:3, NVI](#)) .

A banda de la intervenció de Déu, l'existència humana està dominada no només per les forces externes esmentades a [Efesis 2:2](#) , sinó també per les internes: "les passions de la nostra carn, realitzant els desitjos del cos i de la ment" ([Ef. 2:3, ESV](#) ; *compareu* [Jaume 1:14](#) , [15](#) ; [1 Pet. 1:14](#)) .

Què vol dir Pau en afirmar que els seus oients van ser una vegada "fills de la ira per naturalesa, com la resta de la humanitat" ([Efes. 2:3, ESV](#)) ? Compareu [Efesis 2:3](#) i [Efesis 5:6](#) .

La realitat actual d'una vida perduda és prou angoixant, però les seves implicacions del darrer dia són encara més aterridores. Els éssers humans, que són "per naturalesa fills de la ira, com la resta de la humanitat" ([Efes. 2:3, ESV](#)) estan sota l'amenaça del judici de Déu al final dels temps.

La frase "per naturalesa fills de la ira" també apunta a una altra realitat descoratjadora. Encara que seguim portant la imatge de Déu, hem arribat a entendre que hi ha alguna cosa profundament equivocada en nosaltres. Viure la vida cristiana, doncs, no és només una qüestió de conquerir un o dos mals hàbits, o de

vèncer qualsevol "intrusió i pecat" ([Efes. 2:1](#)) que amenaça actualment. No només lluitem amb *els pecats* sinó amb *el pecat* . Estem inclinats a la rebel·lió contra Déu i a l'autodestrucció. Els humans, per defecte, estem atrapats en un patró de comportament autodestructiu i pecador, seguint els dictats de Satanàs ([Ef. 2:2](#)) i els nostres propis desitjos innats i pecaminosos ([Ef. 2:3](#)). Els creients van ser "per naturalesa els fills de la ira".

És important tenir en compte que Pau fa servir un temps passat: "èrem *per* naturalesa fills de la ira" ([Efes. 2:3](#)) . Això no vol dir que una inclinació inherent cap al mal ja no sigui una realitat per als creients. Pau dedica una part considerable de la seva carta, [Efes 4:17-5:21](#) , advertint que els actes pecaminosos, arrelats en una naturalesa pecadora, segueixen sent una amenaça per als cristians. Això vol dir, però, que aquest "jo vell" ja no necessita dominar el creient, que mitjançant el poder de Crist pot "despullar-se del seu vell jo" i "revestir-se del nou jo, creat a la semblança de Déu en veritable justícia". i la santedat" ([Ef. 4:22-24, ESV](#)) .

Qui no ha experimentat com de corrupta està la nostra pròpia naturalesa, fins i tot després d'haver-nos lliurat a Jesús? Què ens ha d'ensenyar això sobre l'important que és que ens aferrem a Ell cada moment de la nostra vida?

DIMARTS ↑

18 de juliol

Ara ressuscitat, ascendit i exaltat amb Crist

"Però Déu, que és ric en misericòrdia, a causa del seu gran amor amb què ens estima" ([Efes. 2:4, NKJV](#)) . Aquí, amb dues paraules poderoses, "Però Déu", Pau passa des del seu dolent retrat de les vides passades del seu públic ([Ef. 2:1-3](#)) a les noves realitats plenes d'esperança que marquen les seves vides com a creients ([Ef. 2:1-3](#)). [2:4-10](#)) .

Quin sentit tenen els creients participen en la resurrecció, l'ascensió i l'exaltació de Crist? Quan es produeix aquesta participació? [ef. 2:6](#) , [7](#) .

Hem observat que Efesís és una carta impregnada de Crist que destaca la solidaritat dels creients amb Crist. A [Efesís 2:5](#) i [6](#) , Pau amplia aquest tema desplegant tres verbs compostos per alliberar la veritat impressionant que, mitjançant les iniciatives de Déu, els mateixos creients participen en esdeveniments importants de la història de la salvació que se centren en el Messies, Jesús.

Els creients són: (1) ressuscitats amb Crist; (2) co-ressuscitat amb Crist (que Pau probablement utilitza per indicar la participació dels creients en l'ascensió de Crist al cel); (3) assegut conjuntament amb Crist "als llocs celestials", el que significa que els creients participen en el "seient" de Crist al tron del cosmos. Estan coexaltats amb Jesús.

Per apreciar el poder de l'argument de Pau, hem de mirar cap enrere a [Efesís 1:19-23](#) i recordar que en la seva mort, resurrecció, ascensió i exaltació, Crist aconsegueix la victòria sobre tots els poders malignes i espirituals, els mateixos que una vegada van dominar la vida dels creients. En la resurrecció, l'ascensió i l'exaltació de Jesús, aquests poders, encara que encara actius i amenaçadors per a l'existència humana, han estat completament substituïts. El cosmos ha canviat. La realitat ha canviat. Els creients no són mers espectadors d'aquests esdeveniments, sinó que hi participen personalment i íntimament. Que siguem co-ressuscitats, co-ascendits i co-exaltats amb Jesús ens obre un ventall de possibilitats completament nou. Tenim el dret de passar d'una existència dominada pels dimonis a una vida d'abundància espiritual i poder en Crist([2 Tim. 1:7](#)) .

"Perquè Déu no ens ha donat un esperit de por, sinó de poder, d'amor i de saviesa" ([2 Tim. 1:7, NKJV](#)) . Com ens ajuden els versos que hem mirat avui entendre el que Pau escriu aquí?

Ara beneït per sempre per Gràcia

Compareu la planificació de Déu per a la salvació a [Efesis 1:3](#) , [4](#) amb els resultats eterns d'aquest pla descrits a [Efesis 2:7](#) . Quins són els elements i objectius essencials del "pla de salvació" de Déu?

Les cerimònies de graduació són celebracions meravelloses, ja sigui per a la llar d'infants o un doctorat. Una graduació marca un èxit important, el pas a una etapa diferent de la vida o la carrera. És important per a nosaltres, com a creients, comprendre una veritat profunda de l'evangeli: mai ens graduem de la gràcia. Mai hi ha una celebració que hem assolit el nostre doctorat. en gràcia o graduats de la nostra necessitat d'això.

Pau afirma aquesta veritat a [Efesis 2:7](#) , accentuant-la amb una cronologia expansiva. Déu ha actuat en el passat en Crist per redimir-nos, identificant-nos així amb el seu Fill, Jesucrist, que estem en els presents copartípcis de la seva resurrecció, ascensió i exaltació (Ef. 2 : [4-6](#)) . El pla de Déu, però, no acaba amb un passat ple de gràcia i un present banyat de misericòrdia. El pla de Déu, arrelat en els concilis divins en temps immemorials ([Ef. 1:4](#)) , s'estén per sempre al futur. Inclou totes les "edats vinents" ([Efes. 2:7, ESV](#)) . El seu pla per al futur etern es basa en el mateix principi que les seves accions en el passat i el present: el principi de la gràcia. «En els segles vinents», Déu espera demostrar «les riqueses incommensurables de la seva gràcia en bondat envers nosaltres en Crist Jesús» ([Efes. 2:7, ESV](#)) .

Pau pensa en la gràcia de Déu com un tresor o una fortuna d'un valor insondable (*compareu amb [Ef. 1:7](#) , [Ef. 3:8](#)*) de la qual els creients poden extreure's per satisfer qualsevol necessitat. Aquesta gran generositat de Déu cap a nosaltres es converteix en una mostra eloqüent, sense edat i còsmica de la seva gràcia.

"En venir a habitar amb nosaltres, Jesús havia de revelar Déu tant als homes com als àngels... Però aquesta revelació no es va donar només als seus fills de la terra. El nostre petit món és el llibre de lliçons de l'univers. El meravellós propòsit de la gràcia de Déu, el misteri de l'amor redemptor, és el tema en el qual "els àngels volen mirar", i serà el seu estudi al llarg d'èpoques interminables. Tant els éssers redimits com els no caiguts trobaran en la creu de Crist la seva ciència i el seu cant. Es veurà que la glòria que brilla a la cara de Jesús és la glòria de l'amor abnegat". — Ellen G. White, [The Desire of Ages](#), pàg. 19, 20 .

Ara Salvat per Déu

Torna a [llegir Efesis 2:1-10](#) , centrant-te en la conclusió de Pau als versos 8-10. Quins punts destaca quan conclou el passatge?

A [Efesis 2:1-3](#) , Pau documenta que la salvació dels creients a Efes no es produeix a causa del seu bon comportament o de les seves qualitats atractives. Quan comença la història, estan espiritualment morts. No hi ha cap espurna de vida o valor en ells ([Efes. 2:1](#)) . Han estat vençuts completament pel pecat ([Ef. 2:1](#)) . No mostren cap iniciativa personal, sinó que són conduïts pel mateix Satanàs i per les seves pròpies passions viles i il·lusions mentals ([Efes. 2:2](#) , [3](#)) .

Desconegut per a ells, es troben en una posició molt pitjor que simplement sense vida espiritual ni virtut. En companyia de tota la humanitat, són els enemics del veritable Déu i es dirigeixen cap a un dia de destí i judici diví. Són "fills de la ira, com la resta de la humanitat" ([Efes. 2:3, ESV](#)) .

En lloc d'arrelament a les seves pròpies qualitats, la seva salvació està arrelada en l'amor inexplicable de Déu, un amor que no es pot explicar basant-se en cap valor en l'objecte d'aquest amor. En misericòrdia i

amor, Déu actua en nom d'ells en Crist Jesús ([Ef. 2:4](#)) , ressuscitant-los de la mort espiritual. A causa de la intervenció de Déu, viuen un itinerari sorprenent que segueix la trajectòria del mateix Jesús. Des de l'extrema profunditat de la mort espiritual absoluta i l'esclavitud molta, són ressuscitats i transportats als "llocs celestials" i asseguts amb Crist al tron còsmic ([Ef. 2:5](#) , [6](#)).. Aquesta intervenció divina, semblant a un llamp, però, no és un fenomen momentani. Té un poder de permanència real, una durabilitat eterna, perquè Déu té la intenció d'exhibir la seva gràcia cap a ells en Crist Jesús durant tota l'eternitat ([Efes. 2:7](#)) .

En la seva conclusió d' [Efes 2:1-10](#) , versos 8-10, Pau torna sobre aquest terreny, desitjant assegurar-se que el seu punt es mantingui: la salvació dels creients és una obra divina, no humana. No s'origina en nosaltres sinó en el do de Déu. Cap ésser humà pot presumir d'haver-ho provocat ([Efes. 2:8](#) , [9](#)) . Dempeus en la gràcia de Déu, els creients som exhibicions de la seva gràcia, i només de la seva gràcia. Som les seves obres mestres, creades per Déu "en Crist Jesús" ([Ef. 2:10](#)) .

Per què és tan important per a nosaltres entendre que la nostra salvació prové de Déu i no està arrelada en el nostre propi valor o esforç?

DIVENDRES

21 de juliol

Reflexions addicionals: a la base de l'epístola als Efesis hi ha una història que sovint s'assaja en part o s'hi al·ludeix. Els principals esdeveniments de la narració són els següents:

1. L'elecció de Déu del poble "abans de la fundació del món" ([Efes. 1:4](#) , [5](#) , [11](#)) .
2. El seu passat, l'existència perduda ([Ef. 2:1-3](#) , [11](#) , [12](#) ; [Ef. 4:17-19](#) , [22](#) ; [Ef. 5:8](#)) .
3. La intervenció de Déu en Crist per salvar-los ([Ef. 1:7](#) , [8](#) ; [Ef. 2:4-6](#) , [13-19](#) ; [Ef. 4:1](#) , [20](#) , [21](#) ; [Ef. 5:2](#) , [8](#) , [23](#) , [25](#) , [26](#)) .
4. La seva acceptació de l'evangeli ([Ef. 1:12](#) , [13](#) i *implicat en altres llocs*) . No tenint una vegada "cap esperança" ([Ef. 2:12](#)) , ara posseeixen la "única esperança" cap a la qual es mouen els creients ([Ef. 4:4](#) ; compareu [Ef. 1:18](#)) .
5. La vida actual dels destinataris com a deixebles. Encara que viuen en un moment ple de perills i l'oposició dels poders malignes, poden aprofitar els recursos que ofereix el seu Senyor exaltat ([Ef. 1:15-23](#) , [Ef. 2:6](#) , [Ef. 3:14-21](#) , [Ef. 4:7-16](#) , [Ef. 6:10-20](#)) .
6. En la culminació futura de la història, el paper de l'Esperit com a "garantia" ([Ef. 1:13](#) , [14](#) , *ESV*) o "segell" ([Ef. 4:30](#)) arriba a bon port. En aquest moment de coronació, els destinataris seran recompensats per la seva fidelitat prenent possessió de l'"herència" que ja els ha concedit en Crist ([Ef. 2:7](#) ; [Ef. 6:8](#) , [9](#)) ; i, gràcies a la seva fe en Crist, se'ls concedirà un lloc en l'era vinent centrada en Crist ([Ef. 1:21](#) ; [Ef. 2:7](#) , [19-22](#) ; [Ef. 4:13](#) , [15](#)); [ef. 5:27](#)) .

Preguntes de discussió:

1. La història subjacent d'Efesis (vegeu més amunt) no és només la història dels creients al segle I. És la nostra pròpia història. Quins dels passos o etapes principals d'aquesta història et donen més esperança en aquest moment?
2. Per què creus que Pau recorda amb tanta freqüència el passat pecaminós del seu públic, convidant-los a reflexionar sobre les seves vides prèvies a la conversió?
3. Compareu el resum de l'evangeli de Pau a [Efes 2:8-10](#) amb el seu resum anterior a [Romans 1:16](#) , [17](#) . Quins temes semblants sorgeixen? En quins aspectes són diferents els dos?
4. Tot i que les bones obres dels creients no tenen cap paper en la seva redempció, ja que mai no poden donar mèrits salvadors a les persones davant Déu, quina part important tenen en els plans de Déu per als creients? [ef. 2:10](#) .